

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΛΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΠΡΟΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΔΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 67 (14)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΘΑΛΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΣΕΡΒΟΙ

ΑΥΣΤΡΙΑΚΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ
ΚΑΤΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ, ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ
(Εκ τῆς Αποδείξεως «Σφαίρας»)

ΟΡΟΙ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

«Κακός ἀναγνώστης δύναται νὰ στέλλῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς δημοσίευσιν πρωτότυπα ἢ ἐν μεταφράσει διηγήματα, ποιήματα, περιγραφὰς, ἐντυπώσεις, ἀνέκδοτα, γνομικά, διαγνώσεις, ἐκδόσεις κλπ. Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν λήψιν των, ὁ ἀποστολὴν εἰδοποιεῖται διὰ τῆς στήλης «Ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνῶστων» ἂν τὸ παρ' αὐτοῦ σταλὲν ἐνεκρίθη. Ἄν δὲν ἐγκριθῇ δὲν δημοσιεύεται τίποτε σχετικόν. Πλὴν τῆς ἐγκρίσεως, βλέπει ἀναγραφόμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ στήλῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν στίχων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ δημοσίευσμα του. Τότε, ἐὰν μὲν θέλῃ, θὰ περιμεῖνῃ τὴν σειρὰν (ἐχὼν ὅπ' ὅρην τὸν δι' ἀποφασίσαντα αὐτοῦ πολλοὶ ἄλλοι), ἐὰν δὲ βιάζεται νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον του δημοσιεύμενον, τότε θὰ ὑπολογίσῃ ἑκάστον στίχον αὐτοῦ πρὸς 5 λεπτά, θ' ἀποστέλλῃ τὸ ἀντίτιμον καὶ τὸ ἔργον του προτιμώμενον θὰ δημοσιεύεται ἀμέσως. Ἡ προτίμηση καὶ τὸ 5λεπτόν κατὰ στίχον ἰσχύουν μόνον διὰ τὰ ἐγκριθέντα.

ΤΟΛΕΤΟΝ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΟΥΖΙΚΟΣ

(ΜΥΘΟΣ)

Λύκος τις, καταδιωκόμενος ὑπὸ κυνηγοῦ, συνήντησε μουζικὸν ἐπιστρέφοντα ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ φέροντα σάκκον καὶ ἄλλουσιν, δι' ἧς κτυποῦν τὸν σῖτον.

Ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν:
— Μουζικε, κρίψε με! Οἱ κυνηγοὶ με καταδιώκουν.

Ὁ μουζικὸς ὑποπλάγχθη τὸν λύκον καὶ τὸν ἐκρυψεν ἐντὸς τοῦ σάκκου, τὸν ὅποιον καὶ ἐφορτοῦν.

Οἱ κυνηγοὶ ἦλθον καὶ ἠρώτησαν τὸν μουζικόν μήπως εἶχεν ἰδῇ τὸν λύκον.

— Ὅχι, δὲν τὸν εἶδα! ἀπήντησεν ὁ μουζικός. Οἱ κυνηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν, ὁ δὲ λύκος ἐξῆλθε τοῦ σάκκου καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ μουζικοῦ. — Ἀ, ἀγῶναστε λύκε! ἀνέκραξεν ὁ μουζικός, δὲν ἐντρέπεσαι; Σοῦ ἔδωσα τὴν ζωὴν πρὸ ὀλίγου καὶ θέλεις νὰ με φάγῃς;

— Ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται! ἀπήντησεν ὁ λύκος.

— Ὅχι! ἐπαναλαμβάνει ὁ μουζικός, δὲν λησμονεῖται ἡ εὐεργεσία. Ἐρώτησε ὁποιοδήποτε θέλεις καὶ θὰ σοῦ τὸ εἶπῃ.

— Καλὰ, ἄς εἶναι, ἀπήντησεν ὁ λύκος. Πηγαίνον με μαζύ. Τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον δὲ συναντήσωμεν, θὰ τὸ ἐρωτήσωμεν, ἐὰν ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται ἢ οὐκ. Ἐὰν ἀπαντήσῃ ὅχι, θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερον, ἐὰν ἀπαντήσῃ ναι, θὰ σὲ φάγω!

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Μετ' οὗ πολὺ συνήντησαν γέροντα ἱππῶν.

— Εἰπέ μου, ἵππε, ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται ἢ οὐκ;

— Ἰδοὺ, ὅτι γνωρίζω, εἶπεν ὁ ἵππος. Ἐξῆσα δώδεκα ἔτη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου μου ἔδωκα εἰς πέντε δώδεκα ἱπποὺς καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τὸν βροθόν εἰς τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας. Τὸ παρὲλθον ἔτος ἐτυφλώθη, τότε με ὑπερῆσαν νὰ ἐργάζομαι εἰς τὸν μύλον. Τέλος ἔχασα τὰς δυνάμεις μου καὶ μίαν ἡμέραν ἔπεσα ἀπὸ τὸν τροχόν. Με ἐκτίμησαν, με ἔσπυραν ἐκ τῆς οὐδῆς καὶ με ἐδίωξαν ἐκ τῆς οἰκίας. Ὅταν συνήλθα, ἀπεμακρύνθη. Ποῦ πηγαῖν; Ποῖος γνωρίζει; Ἐγὼ βεβαίως ὄχι.

— Βλέπετε, μουζικε, ὅτι, ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται;

— Περιμένε ἀκόμη καὶ ἐρωτῶμεν ἄλλον, εἶπεν ὁ μουζικός.

Μακρότερον συνήντησαν μετὰ γέροντος κυνός, ὁ ὁποῖος ἐχόλανε καὶ ἐούρετο μετὰ κόπου.

Ὁ μουζικὸς ἠρώτησεν:

— Εἰπέ μου, ὦ κύων, ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται ἢ οὐκ;

— Ἰδοὺ τὴν θά σὺς εἶπες, ἀπαντᾷ ὁ κύων. Ἐξῆσα δέκα πέντε ἐτὶ πλησίον τοῦ κυρίου μου ἐφορούουν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὑλάτουν, ἐπέπουν κατὰ τὰς κατακοιτίων, ἀλλὰ τώρα, διότι δὲν ἔχω πλέον ὀδόντας, με ἐξέβαλαν τῆς αὐλῆς, με κτενίδισαν διὰ τινος ράβδου καὶ με ἐκτίπησαν. Ἐχο τὰς πλευρὰς σπασμένας καὶ σύνομα ὅπως δύναμαι, δὲν γνωρίζω ποῦ, ἀλλ' ἐπιθυμῶ ν' ἀπομακρυνθῶ ὅσον τὸ δυνατόν τοῦ παλαιοῦ μου κυρίου.

Τί ἄλλο θέλεις;

Κρυφά-κρυφά, τὴν ὥρα ποὺ τὸ δελνὸν θάξῃ ξε-

Ὁ λύκος ἠρώτησεν:
— Ἐννοεῖς τί λέγει ὁ κύων;
Ὁ δὲ μουζικὸς ἐπανέλαβε:
— Περιμένε ἀκόμη, θὰ ἐρωτήσωμεν καὶ τρίτον.

Μακρότερον συνήντησαν ἀλώπηκα.

— Εἰπέ μου, ἀλώπηξ, ἠρώτησεν ὁ λύκος, ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται ἢ οὐκ;

— Διὰ τί ἐπιθυμῶς νὰ τὸ μάθῃς; ἠρώτησεν ἡ ἀλώπηξ.

— Ἰδοὺ διὰ τί, εἶπεν ὁ μουζικός. Ὁ λύκος κατεδίωχθη ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, με ἰκέτευσεν νὰ τὸν ἀποκρύνω, τὸν ἀπέκρυψα ἐντὸς τοῦ σάκκου μου καὶ τώρα θέλει νὰ με φάγῃ.

— Καὶ τὸσον παχὺς λύκος δύναται νὰ κουβίῃ ἐντὸς σάκκου; Ὁ σ' ἀνέρωτον, μόνον ἐὰν ἐβλεπόν τὸ τοιοῦτον, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.

— Εἰσῆλθε κατ' ὁλοκλήρειαν, ἀνέκραξεν ὁ μουζικός. Δύναται νὰ τὸ βεβαιώσῃ ὁ ἴδιος.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησεν ὁ λύκος.

Τότε ἡ ἀλώπηξ ἐπανέλαβε:

— Δεῖξέ μου μίαν στιγμὴν πῶς ἡδυνήθης νὰ εἰσελθῇς εἰς τὸν σάκκον ἐκεῖνον. Δὲν θὰ τὸ πιστεύσω, ἐὰν δὲν τὸ ἴδω.

Ὁ λύκος εἰσῆλθεν εἰς τὸν σάκκον καὶ εἶπεν:

— Ἰδοὺ πῶς ἔκαμα.

— Εἰσῆλθε ἐντέλως, ἐπέμεινε ἡ ἀλώπηξ. Δὲν εἶδα καλὰ.

Ὁ λύκος εἰσῆλθεν εἰς ὁλοκλήρην ἐντὸς τοῦ σάκκου, ἡ δὲ ἀλώπηξ εἶπε πρὸς τὸν μουζικόν:

— Τώρα πρέπει νὰ τὸν δέσῃς.

Ὁ μουζικὸς ἔδεσε τὸν σάκκον, καὶ ἡ ἀλώπηξ προσέειπε:

— Τώρα, μουζικε, δεῖξέ μου πῶς κτυπᾷς τὸν σῖτον!

Ὁ μουζικὸς ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸν λύκον διὰ τῆς ἀλυσσοῦ.

— Παρατήρησε, ἀλώπηξ, πῶς κτυποῦν τὸν σῖτον καὶ πῶς ὁ σῖτος ἐκκοκαλεῖται, διὰ τὸν κτυπῶν μᾶταιν τῆς ἀλυσσοῦ.

Καὶ ἔδωκεν ἐν ἀκρίᾳ κτύπημα, ἀλλ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς... τῆς ἀλώπεκος, τὴν ὅποιαν καὶ ἐφόρνευσε, προσέειπε:

— Ἡ εὐεργεσία λησμονεῖται.

Κέρκυρα. Ἀνδρέας Περατικὸς

ΕΛΛΑΣ...

(Ἡδονικὸν ὄνειροπόλημα, χαρισμὸν στὴ ζωήτρια τὸν πόδων μου.)

Κρυφά-κρυφά, τὴν ὥρα ποὺ τὸ δελνὸν θάξῃ ξε-

πνέει, τὸ αἶμα θάνατος μελανομένο ἀπ' τὸ σάβανο τῆς νύκτας καὶ τὰ πουλάκια τὸ ἐρωτικὸν τους τραγοῦδι θάξουν πάρεν καὶ νυσταγμένα σὺ ἀλόνια θ' ἀπλόουν τὲς φτεροῦγές τους, εἰς καὶ κάτω σ' ἀερογυλὶ νὰ φύγουμε...

Ὅλοι νὰ φύγουμε, νὰ ζήσουμε ἀπομάκρυντα ἀπ' τὸν κόπον, τὸ πένθος, γιὰ τοὺς πόδας μὴ μᾶς κλέβῃ τὴν εὐτυχία, τὴν ζωὴν, τὰ δεικνῶν, ποὺ με τὴν ἀγάπην μας θὰ δώσουμε ὁ ἕνας στὴν ἄλλον.

Θὰ ζοῦμε εὐτυχισμένοι, διὰ ταπεινὰ, διὰ πόθους... Φαντάσθηκα γὰρ ὅσα, γιὰ τὴν ἀγάπην σου—μὴ φιλίᾳ πλεμνῶν ἀπ' τὰ πύκνωτα ἀγροκόλινδα, ἀγροκόλινδα, καὶ γὰρ νῦναι πῶς ἀπ' τὰ ἄλλα—σὺ τὸν ἐρωτᾷς μου—ἀπὸ μενέξιδος ποῦ θὰ σὲ μενέξουν σὺν πρῶτῳ σου ἀναστροφῇ, γὰρ ν' ἀποκοιμηθῇς ἡδονικὰ στὴν ἀγκαλίαν μου καὶ νὰ ξεχάσῃς τὰ πειραγμένα μας χρόνια τὰ ὀδυνηρά. Ἀγαλλισμένοι οριχθὰ-οριχθὰ σὺν θά ἑμιαστε, ἐκεῖ ποῦ κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἔξωρ ἂν θὰ διδάσκει, καὶ ὅμως θὰ ζοῦμε, θὰ ζοῦμε οἱ κόμοι ἀγνωστοί, οἱ κόμοι οὐδ' ἄντι γὰρ μᾶς, θὰ ξεθάψω ἀπ' τὰ χυλοποιήματα μου τὰ στήθια, γὰρ νὰ σὲ νανοῦξω, τὰ πύκνωτα μου λόγια, λόγια πλημμυρισμένα ἀπὸ παρηγοριά, ποῦ ἐκρυβὰ ὡς τώρα στὴν καρδίαν μου, γὰρ βάλαμο τῆς ἀγάπης μου—γὰρ ὅσα.

Ἡ καταγὰντὴ θάλασσα τοῦ ὁρανοῦ τῆς ἀγάπης μας, πάντα ἀσυνέπιστα, πάντα μεντομένη ἀπ' τὴν ἀβυσσοῦ τῶν πόθων μας, χαρογέλα τριανταφυλλίνα—σὺν τὰ δικά σου—θὰ ἀπορᾷ ἡδονικὰ σὺ; ἀδελφωμένες μᾶς καρδιές, καὶ μ' αὐτὰ θὰ στερωνθῇ τὴν ὀνειρεμένην εὐτυχίαν μας... Ἡ γρημὰς ἀπὸ λαχρὰ καὶ οὐρα φωνῆς μας θὰ γίνονται ἀνυπόστατοι ἀπ' τὰ τρελλὰ παθητικά φιλία, ποῦ θὰ δίῃ σὺ πλημμυρισμένα ἀπὸ εὐδοκίᾳ ἀγροκόλινδα ἡ ἀδύρνη νεράδα—ἡ αὐτὰ—στὸ ἀερογυλὶμάς; καὶ θὰ πετόντε ἐκεῖ ποῦ δὲν θάνα ἄλλο ἀπ' τὸ βασιλεῖο τοῦ ὁρανοῦ τῆς εὐτυχίας μας...

Εἰλα, πῶς τὸ ναι.

Μὴ φοβῶσαι νὰ οὐρασηθῇ ἡ ἀνθρωπότητα μας; Ὅχι. Θάνα ἀγάπην—σὺν τὴν ἀγάπην μου—γὰρ θάνα πλεμνῶν με λουλούδια δακρυοποιήματα, ποῦ δροσιμὰ πάντα τὰ πελάτια τῶν θά κρατοῦν τὰ κροσσολοιμὰ δάκρυα ποῦ θάξουν ἀπάνω τους...

Τί ἄλλο θέλεις;

Κρυφά-κρυφά, τὴν ὥρα ποὺ τὸ δελνὸν θάξῃ ξε-

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐκ τῶν σταλέντων πρὸς δημοσίευσιν λογοτεχνικῶν ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ δημοσιευθῶν με τὴν σειρὰν των τὰ ἑξῆς:

ΠΕΖΑ

Δημ. Δουράκης.—«Ἀγὰ...» (στίχοι 111).

Π. Νικολαράκου καὶ Γ. Σταφυλοπάτη.—«Μία ἀπόκρυφος παραινῆσις ἱστορία», (Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ), (στίχοι 406).

Μιχ. Κ. Σενάκη.—«Ὁ Niepce καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς φωτογραφίας», (στίχοι 78).

Θ. Ζάννη.—«Οἱ Μονομάχοι», (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ), (στίχοι 77).

Α. Δ... Βλ...—«Chopin», (στίχοι 132).

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Νικ. Κεφ.—«Ἀκόμα γῆς», (στίχοι 17).

Γ. Λαζοπούλου.—«Ζωὴ καὶ Θάνατος», (στ. 30).

Α. Δ. Κ. Δ.—«Ὁ Νύκτα», (στίχοι 22).

Τ. Κ. Ἀνταναστούλου.—«Πόσο ἀγαπᾷ», (στίχοι 9).

Ντ. Βεβελιγγάνη.—«Βογγιάς καὶ Πλάτανος», (στίχοι 20).

Ἐσπερόν.—«Μακρὰν σου», (στίχοι 23).

Κ. Σ. Οἰκονομίδου.—«Ὁ Ἥχος», (στίχοι 26).

Γ. Π. Μαργακοπούλου.—«Ἐλπίς», (στίχοι 17).

Ν. Κασσώνη.—«Ἐκεί», (στίχοι 15).

Μ. Κασσώνη.—«Ἐκεί», (στίχοι 15).

Ἐφραίμης Κάζου.—«Οἱ ὀφθαλμοί», (στίχοι 25).

Δόγγ.—«Ἐγώ», (στίχοι 11).

Φυλακισμένον Μαθηματικόν.—«Ὁ ἄρτης σου», (στίχοι 37).

Ἐκ τῶν σταλέντων πρὸς δημοσίευσιν ἀνεκδοτῶν ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ δημοσιευθῶν με τὴν σειρὰν των τὰ ἐπόμενα:

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

Ἀρσένου.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος», (στίχοι 12).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΛΑΪΣ Η ΚΟΡΙΝΘΙΑ

2

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἡλῷ θεοῦ ἔδοσε μίαν τρικυμώδη νύκτα τὴν ἰάνθη, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἀποκρίθησαν εἰς τὰς ἀκὰς τῆς νύκτος. Τὴν παρῆλθε καὶ τὴν ἀνέβησαν. Ἦδη ἡ ἰάνθη ἐξῆλθε τὰ 18 ἔτη καὶ ἡγάπησαν ἕνα νεαρὸν ὁλοποιόν, τὸν Γλαῦκον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔδεξε μετὰ τὸ ὄραμα του. Ὁ θεοῦ ἱερεὺς διέμαρτυρησάν τὴν ἀγάπην ταύτην τῆς θεῆς τοῦ κόρης καὶ εἰσεπὶ αὐτὴν εἰς τὸν Γλαῦκον εἰς ἀνάγκην νὰ γῇ σέξυος τῆς. Τότε μόνον θὰ τῆς ἡμοῖεν ἐὰν ὁ νῖος κατορθοῖ νὰ διακριθῇ εἰς τὴν τέχνην τὸν ἡ εἰς τὸ ὄραμα. Καὶ τῆς ἔδωκεν ὡς ὅρον, ὅτι δύναται νὰ σὺντελῇ τὸν Γλαῦκον ἐν ὅσῳ νικῇ εἰς τὰ ἱσθμια εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦτοῦ τῆς Κόρινθου, λαμβάνων τὸν στέφανον τῆς νικηφόρου. Ἡ ἰάνθη ἀποκρίθηκε τὸν ἀγαπήσθαι τῆς καὶ τοῦ τὰ ἀνῆγειλλεν.

(Ἡ συνέχεια)

— Διὰ τί σιωπᾷς; τὸν ἠρώτησεν ἡ κόρη.

— Δὲν ἐννοεῖς, ἀγαπήτη μου, ὅτι ὁ ὅρος αὐτὸς δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ ποτε;

— Ἐγὼ ἐπίστευα τὸ ἐναντίον.

— Ἰάνθη, δὲν θὰ ἤθελα αἰρεῖν. Τὸ πρῶτον μὰς φιλήμα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ μάρτυρα ἄλλον ἀπὸ τὰ ἄσπρα καὶ τὰ κόκκινα.

Ἡ ἰάνθη ἔκλινε καὶ ὁ Γλαῦκος τὴν ἐφίλησεν.

Ἡ ἐπιστάνεια τῆς θαλάσσης ἐρρηγνύθη, ὡς ἐὰν ἐρρηγνῇ. Τὰ ἄσπρα ἐπερὶσφύσαν καὶ ἡ κόρη εἶπε:

— Νομίζω ὅτι ἡνοῖεν ὁ οὐρανὸς καὶ βλέπω πολλοὺς ἡλούς. Τί ἔχουσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ εἰς τὸ σῶμα μου;

— Ἰάνθη...

Ἀνῆλθε μίαν βάρεια κραυγὴ, ὡς κραυγὴ μεγάλου πόνου.

Ἡ κόρη ἠρώτησεν καί ποιος εἶδος καὶ ὁ Γλαῦκος ἀπεμακρύνθη εἰς τὴν θαλάσσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ

Τὴν μεσημέριαν τῆς ἐπομένης ἐν πλοῖον θ' ἀπέπλεεν εἰς Πειραιᾶ.

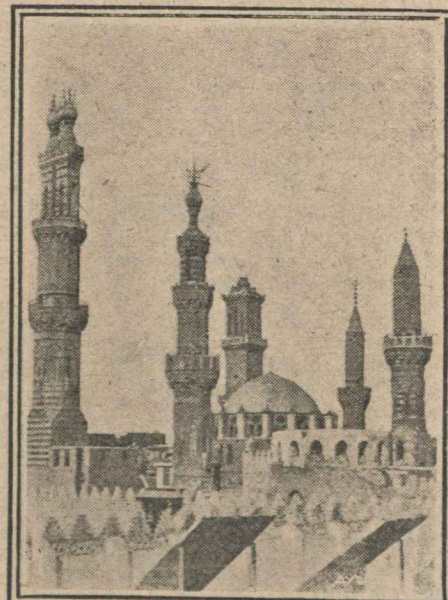
ΚΥΠΡΟΣ. — Όμιλος μαθητών του Λυκείου του κ. Μ. Βολανάκη υπέρ του Έθνικου Στόλου κατά την 1ην του Έτους 1909.

ΟΛΥΜΠΙΑ. — Εκδρομείς εν Φιλιατρών και Κυπαρισσίας εις Όλυνπια. — (Αποστολ. Γ. Αιτωματόπουλος εκ Φιλιατρών)

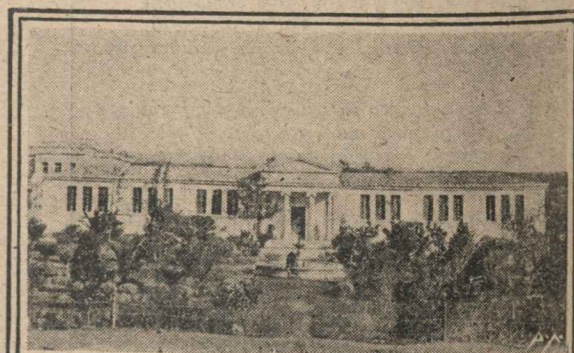
ΜΕΡΖΕΦΟΥΣ (Τουρκίας). — Η Ανατολ. Σχολή. — Έκδοση οί ιδρυταί. (Αποστολ. «Ηχώ Εξείνουν» εκ Άμστερ)

ΚΑΪΡΟΝ. — Η Θεολογική Σχολή «Ελ-Αζχαρ» της οποίας απήγγησαν οί 30,000 μαθηταί. (Αποστολ. Χαρ. Σκαραβής)

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Όμιλος εμπορών εκ Κορώνης, παραστήσαντες «Απολογία» υπέρ τοπικού έργου, την 30' Ιανουαρίου. (Αποστολ. Π. Σ. Τσίγλης εκ Καλαμών)

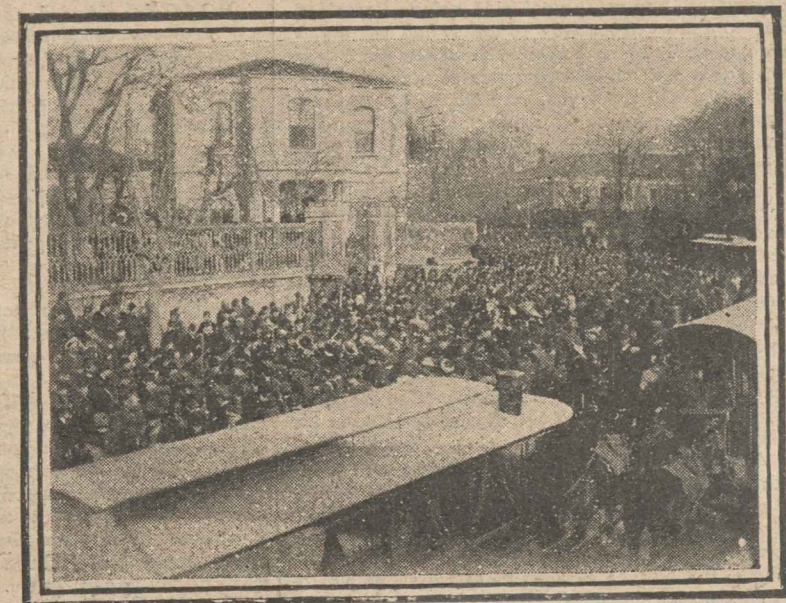
ΣΠΑΡΤΗ. — Το Αρχαιολογικόν Μουσείον. (Πρώτη αποστολ. ή Δ-ης Κούλα Φικιώρη)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. Δις Ίωάννα Παίκου

ΚΟΡΙΝΘΟΣ. — Άγροτικά εικόνες εκ Παλαιάς Κορίνθου [Αποστολ. οί εκδόται Άδελφοί Σκουτέρη, εκ Κορίνθου]

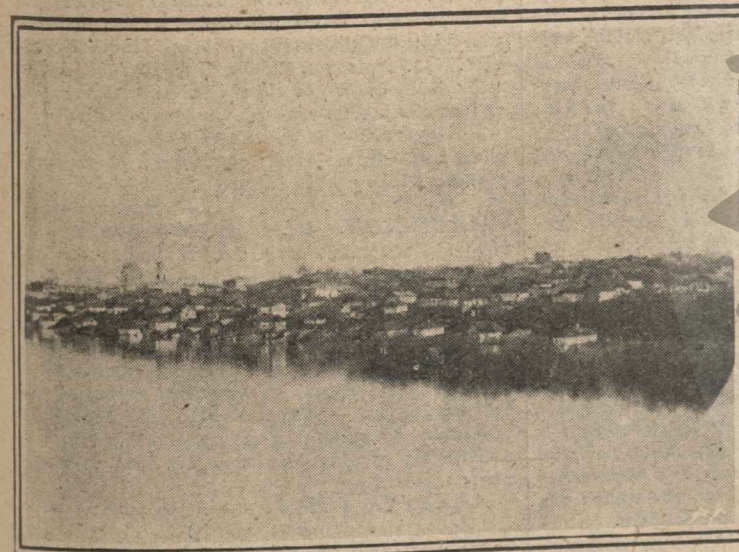

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ. — Έκλογική διαδήλωσης εις την μεγάλην οδόν του Πέραν. [Αποστ. Κ. Σ. Τράκας εκ Κων)πόλεως]

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. — Το νεοκτισθέν νοσοκομείον δαπάναις Παναγή Βαλλιάνου

(Αποστολ. Π. Μαρκέτος)

ΡΩΣΣΙΑ. — Άποψις της πόλεως Κάμενσκαγια, εκ του ποταμού

(Αποστ. Α. Α. Στασινόπουλος εκ Κρασνόβσκας — Ρωσσίας)

ΚΡΗΤΗ. — Τα τέκνα του κ. Βενιζέλου, πρό τινων έτών, με πολεμικην περιβολήν. [Εκδότης Ν. Αλκιώτης εκ Ηρακλείου]

Δαρδανέλλια Μιλτ. Φεοτοσόπουλος

39.

— Όχι, καλέ μου Αθύντα... Σου όμιλω διά την έσπουδάν μου, την ώραίαν Λαίβα.

— Δέν έχω τίποτε κοινόν εγώ με την Λαίβα, έφάνηκεν ο Κρατίνος προς τας θεραπεινίδας.

— Μη όργιζεσαι, αθύντα μου, επανέλαθεν ή μία.

— Η κυρία μας έχει πολύν χρυσόν και δέν θα ταράξη τό βαλάντιόν σου.

— Ποιος σός όμιλησε περί χρυσοῦ; Δι' έμέ δέν υπάρχουν εις τόν κόσμον γυναίκες άλλαι πλην μιάς. Η έσπουδάν σας τό γνωρίζει καλώς. Διατί λοιπόν δέν με άφήνει εις την δυστυχίαν μου;

— Η θεραπεινίς έστράφη προς τούς εκπληροσμένους θαιτυμόνας, λέγουσα:

— Ίδού ο πρώτος άνθρωπος, ο έσπιος άποικουέει την άγάπην της ώραίας Λαίδας.

— Ίσως διότι γνωρίζω νά άγαπάω, λέγει ο Κρατίνος.

— Άν εγνώριζες νά άγαπάς, δέν θα έξέλεγες μεταξύ των γυναικών την θυγατέρα του φονεύος του πατρός σου.

— Τας λέξεις αυτές είχε προσφέρει ή Λαίβα, εμφανισθείσα άπρόσπτως έν μέσφ του έμίλου.

— Όλοι εθιμωθήσαν από τό κάλλος της και μόνος ο Κρατίνος έπληρώθη άκ των λόγων της.

— Σύν εδω; την έρωτάς με κάποιον τρόπον.

— Ίκοντα τούς λόγους σου και δέν κατώρθωσα νά κρατηθώ. Έπιμένεις άκόμη εις τό εγκλημα της καριόας σου, και άγαπάς εκείνην, την όποιαν ώς τις νά μιτρες και περιφρονείς εκείνην, ή όποια θα έθυσίαζε τό πέν δια την άγάπην σου. Κρατίνε, πότε πλέον περιμένεις νά συνέλθης; Δέν έννοεας ότι όφείλεις νά λησμονήσῃς την Συρακουσίαν; Ίδού σός χωρίζεις αήνα, σός χωρίζουν βασιλικά, συντηρήματα και καταστροφά. Δύο νεκροί πατέρες ίστανται μεταξύ σός και δέν θα έπιτρέψω νη ποτέ οι νεκροί νά άγαπήσουν τά τέκνα των.

— Λαίβε, ή γλώσσά σου φωνεεί.

— Όλιγωτερον από την ιδιότην σου, ώραίε κακοεργή.

— Λαίβε...

— Τό άρνεσαι. Άλλ' έπικατέ μου, άρχοντες, ήκούσατε ποτέ νά πειπτή ή υπερήφανος Λαίβα, ένώνον ένός άνδρός και έκείνος νά την λακτίξη ως σκυδάλον; Ηκούσατε ποτέ ν' άγαπά ένας υίός την έχλρην του πατρός του και νά λησμονή τον πατέρα του χάρην του παιδικού έρωτός του;

— Κορινθία, τί σός πικαίει πλέον ο πατήρ μου; Η έκδικήσας μου έγινε και έκείνος ήσυχάζει ήδη εις τόν τάφον του. Δέν έχω πλέον εις την συνέληξίν μου ταράχην. Λησμονείς ότι ένίχησα και έσέληψην;

— Και σό λησμονείς ότι ή νίκη σου έδωκεν εις τούς Συρακουσίους μίαν άκόμη ήτταν και ένα θάνατον;

— Ο Κρατίνος έκοψε την κεφαλήν, ψιθυρίζων:

— Ω, άνθρωποι κακοί!

— Δέν άπαντρες, τού λέγει ή Λαίβα, διότι δέν εύρίσκει πλέον άπάντησιν.

— Τί θέλεις νά σός είπω; Τό γνωρίζω. Οι Συρακουσίοι είνε δυστυχείς. Από την Αθύνν με χωρίζουν τά πάντα. Άλλά τί δύναμαι νά κάμω, άφού την άγαπά; Έλα σύ, πολύτεχνος Κορινθία, διδάξέ με πώς νά την λησμονήσω.

— Αύτός είνε ο πόθος μου, νεανία. Άφησε με νά τόν άπολαύσω.

— Τί ζητείς παρ' έμού άδσε μου τό φάρμακόν και λάβε την ζωήν μου. Την λήθην θέλω. Ποθώ νά την λησμονήσω, και δέν θα τό κατορθώσω παρά εις τό βάθος ενός τάφου. Άν δύνασαι νά μου χάρισῃς τόν θάνατόν, έλλέ, πληρίστες, είμαι ιδικός σου, χάρισέ μου τον ταχέως, διότι μαζί με τόν θάνατόν θα άπολαύσω και την Αθύνν μου.

— Τρελλή νεανία, ή Λαίβα δέν φωνεεί τούς άγαπόντας, τούς θεραπεινίδας. Ίδού ή άγκάλη μου, εις την όποιαν κάθε δυστυχής λησμονεί τόν πόνον του.

— Ο Μίλων ήσθηκέν έν μέσφ των δύο όρχηστρίδων.

— Κρατίνε, άν έπιμένεις άκόμη, πούω πλέον νά σε έκτιμώ. Έως τώρα νομίζω ότι είσαι εύφυής άνθρωπος.

— Τί θέλεις νά κάμω, καλέ μου Μίλων;

— Άλλ' ή ευγένεια δέν έπιτρέπει νά φέρεσαι τόσφ σκληρώς εις την ώραίαν Κορινθίαν. Ίδού ή Λαίβα σός προτείνει τό φάρμακόν. Άν λήγης ειλι-

κρινώς ότι πούεις νά λησμονήσῃς, δοκίμασε τό φάρμακόν της. Μα τούς Θεούς, δέν έχεις νά χάσῃς τίποτε.

— Περί αύτου είμαι βέβαιος και άν θέλῃ ή ώραία Λαίβα, ήμπορεί νά με συντηρήσῃ. Θα την πείσω τότε ότι πλανάται. Ναί, θελκτική Κορινθία, θα σε πείσω άμέσως ότι εις την ιδιότην σου άγκάλην δέν υπάρχει φάρμακόν διά τόν Κρατίνον.

— Αύτό θα είνε περίεργον, λέγει ο Ίππολύτος. Μετά τό Στάδιον, Ίδού θα παρακολούθωμεν νέον άγώνα. Μεταξύ Λαίδας και Κρατίνου. Πλησίασε τον, έσπουδαινα, και μάγευσέ τον με τά κάλλη σου. Είμαι βέβαιος ότι άν ένίκησῃς εις τό Στάδιον, έδω θα ήττηθῇ.

— Πόσον πλανάσαι! τού λέγει ο Κρατίνος. Έλλέ, Κορινθία, εις την θέαν μου, κάθισε έδω. Πλησίασετα άκόμη. Άνοίξῃς την λευκήν άγκάλην σου...

— Ω κόλπον μυρωμένο, πόσους θνητούς δέν έκάματε δυστυχείς! Τώρα θα Ίδωμεν, ώραία Λαίβε, ποιος έκ των δύο θα νικήσῃ. Πίε, πίε από τό κύπελλον μου, διότι εγώ άπέκαμα νά πίνω πλέον, ως βλέπεις. Έπρεπε νά φθάσω εις την μέσην, διά νά παίξω μαζί σου αύτό τό επικίνδυνον παιγνίδι.

— Ω, πόσον τυχερά άνακατέσαι ή κεφαλή μου.

— Η Λαίβα έκούσε και τόν έφιλησε με πάθος.

— Ο Κρατίνος όχρίασεν. Έστρεψε τό τρομαγμένον βλέμμα του και είδε τας φλόγας τού ιδικού της.

— Την στιγμήν εκείνην από τό βάθος του κήπου έπρόδωκεν αίσθησίως, ταχύ, ως άστραπή, ο μικρός Άντίνορος.

— Ο Άντίνορος έκαμε κίνημα ζωηράς έκπληξέως μόλις εφύθη άπέναντι του θεάματος έκείνου.

— Με συγχωρείτε, άρχοντες μου, ότι διαταράσσω την εύοχίαν σας, έφθέλλισε και προσεπάθει νά συνέλθῃ.

— Αθύντα μου, προσέθηκεν άμέσως άπευθυνόμενος προς τόν Κρατίνον, έρχομαι διά σέ. Άλλά νομίζω ότι ο κόσμος μου ήτο περιττός.

— Διατί;

— Δέν έπίσταται ότι θα σε εθρω βυθισμένον εις τόν σόν επικίνδυνον άγκάλην.

— Λέγε ταχέως, τί με θέλεις;

— Πήλα νά σός άναγγέλω ειδήσιν, με την έλπίδα ότι θα σ' εύχαρισήσῃ. Υποθέτω όμως ότι δύναμαι νά φύγω χωρίς νά είπω τίποτε.

— Άφησε λοιπόν τάς πονηρίας και όμιλει σός λέγω.

— Άλλ' ήμπορώ τάχα νά όμιλήσω έλευθέρως ένώπιον τόνων εθόνων άκροατών;

— Οι άνδρες είνε φίλοι μου, διά τας γυναίκας, μη σ' ένδιαιέρῃ.

— Περήλθην ελάττω: σιγμική και ο Άντίνορος επανέλαθεν:

— Έρχομαι από την σκηνήν της Συρακουσίας.

— Ήτο περιττός ο πρόλογός σου, διέκοψεν ο Ίππολύτος.

— Έν μέσφ των δακρύων, τά όποια έχόνοντο έπί του άτυχούς νεκρού, ήλθεν άγγελος εξ Ήλιδος, φέρων άπόφασιν των Άρχόντων.

— Όλοι ένέτειναν την προσοχήν των.

— Ο Άντίνορος έξηκολούθησεν:

— Οι Έλληνοδίκαι, αθύντα μου, συνεζήτησαν διά την τύχην των Συρακουσίων και άφού έλαβαν ύπ' όφιν των τας συμπάσεις έκδηλώσεις του λαοῦ υπέρ αύτων, κατέληξαν εις μίαν ώραίαν άπόφασιν.

— Προχώρει λοιπόν, είπεν άνυπομόνως ο Κρατίνος.

— Επέστρεψαν νά ταφή ο Δαμόδεμος εις την Ιεράν κοιλία και εις τόν τόπον, όπου άναπαύονται τά όστά όλων των άγωνιστών, ούτως, ζητούντες την δόξαν εις την Όλυμπίαν, εύρησαν μαζί με αύτην και τόν θάνατόν.

— Ίδού άπόφασιν δικαία, είπεν ο Μίλων.

— Τσιουτοτρόπως έξηγησίνή το παραλόν, προσέθηκεν ο Ίππολύτος.

— Άλλ' ή άπόφασί των, επανέλαθεν ο Άντίνορος, δέν είνε μόνον δικαία, είνε και ποιητική.

— Τί λέγεις, παιδίον;

— Απεφάσισαν, αθύντα μου, ο τάφος τού Δαμόδεμον νά σκαφή παραπλεύρως του τάφου του εύγενούς πατρός σου. Δέν υπάρχει πλέον φόβος ν' άλληλοσπαράξωμεν μεταξύ των οι νεκροί. Τά δεινά του Δαμόδεμον και ο θάνατός του έπληρώσαν την όφειλήν αυτού πρόν των πατέρα σου. Πήλιν είνε άμφοτέροι, ίσοι άπέναντι των όποχθόνιων δικαστών.

— Άντι πλέον πάθος και άταχωνισμός οι δύο άνδρες, οι χωρισθέντες έν τη ζωή, θ' άλλωθώσαν εις τόν τάφον.

— Η Λαίβα ταράχθηκε έκ της άφηγησέως ταύτης, ήτρηθη.

— Είπέ μου, νεανίασε, είπε πρós τόν Άντίνορον, ποιος σε έστειλεν έδω ν' άναγγείλῃς τσιουτικές ειδήσεις;

— Δέν μ' έστειλεν άνθρωπος, ώραία έσπουδαινα, με φώγησεν έδω ή πεπαιθωσίς μου, ότι φέρω βαλσμον εις την καρδίαν του Κρατίνου.

— Άλλά βλέπεις ότι ο Κρατίνος ζητεί τό βαλσμον άλλω.

— Δι' αύτό, κυρία, δέν ήθελα νά προχωρήσω.

— Δέν είνε τούτο αληθές, έφώνησεν ο Κρατίνος, έγειρόμενος έπίσης. Η άγκάλη σου, ω Κορινθία, δέν θα εύρη ποτέ τό φάρμακόν, τό έσπιον έλπίθω πρδ όλίγου εις την ψυχήν μου από τά χείλη τού Άντινόρου.

— Η Λαίβα έφώνη ως τραυματισθείσα.

— Άλλά τί αποτέλεσμα λοιπόν δύνανται νά έχουν οι λόγοι τού παιδίου τούτου; ήρώτησε τόν Κρατίνον.

— Μοῦ δίδουν τό δικαίωμα ν' άγαπά έλευθέρως και έμπορεύσιν σε νά όνομάζῃς τόν έρωτά μου πικρόνμον.

— Πολύ βιαστικόν συμπέρασμα! Τάχα άν γεγονέουσιν οι τάφοι των πατέρων σας ποιος δύναται ν' άποσπύλῃ τό αίμα τό χωρίζον τά τέκνα των;

— Η συγγνώμη των Θεων, Κορινθία, και των ανθρώπων.

— Κρατίνε! Οι χρεμοί μέχρι τούδε ήσαν διά σε σκαρτε.

— Μέχρι τούδε, Λαίβε.

— Όραία μου έσπουδαινα, είπεν έπεμβαίνων ο Άντίνορος, έπιτρέψέ μου νά τελειώσω, διότι βιάζομαι νά φύγω, και έπειτα λήστε τάς διαφοράς σας.

— Όμιλείς ως δούλος, νεανίασε, τού είπεν όργισμένη ή Κορινθία.

— Είμαι κάτι καλλίτερον... Είμαι άπελευθέρως.

— Βλέπεις, τό άόνησα. Ήθελα νά έμαστίγωνα έκείνον, ο έσπιος σός έδωκε την έλευθερίαν.

— Τόν έχεις πλησίον σου, Κορινθία, είπε δεικνύων τόν Κρατίνον.

— Δέν ήτο δυνατόν, παρά ένας παράφρων έραστής νά έλευθερώσῃ ένα τοιοῦτον βοηθόν.

— Αθύντα μου, είπε στραφείς πρós τόν Κρατίνον ο Άντίνορος, θέλεις νά τελειώσω πρην λήξῃ ή τρικυμία της άτυχούς Λαίδας;

— Ω... αύτό είνε πάρα πολύ... έδόχησεν ή Κορινθία. Μόνον εις τας Άθήνας φτάνεται, άκούονσι ευγενείς: νέοι όβριζόμενῃν μίαν γυναίκα και δέν την προστατεύουν.

— Είς τας Άθήνας δέν όβρίζουν αι γυναίκες, είπεν ο Άντίνορος.

— Τό πιστεύω, έφώνησεν ή Λαίβα... όβρίζονται.

— Και στραφεύσα άμέσως πρós τας θεραπεινίδας της προσέθηκε:

— Προχωρείτε... Έδω δέν έορτάζουν ευπατρίδα, άφού οι δούλοι όργάζουν. Έχε ύγειαν, νικήτῃ της Όλυμπίας, χαίρετε και σεις οι φίλοι του. Μη πιστεύετε ποτέ ότι ή Λαίβα θα λησμονήσῃ τόν τρόπον σας.

— Ο Κρατίνος προσεπάθη νά την έμποδίσῃ.

— Κορινθία, φεύγεις εις κακήν στιγμήν. Ίσως θα μού έχρειάζεσθ.

— Η Λαίβα δέν έσυνείδησε νά ταπεινωθεί. Σύν και οι φίλοι σου είσθε άξιοι άλλων γυναικών, άπήτησεν εκείνην.

— Και χωρίς νά περιμένῃ άλλην λέξιν, έχάθη τα χείρα εις τά βάθη του φωτολούστου κήπου και άφήκε τόν Άντίνορον νά τελειώσῃ.

— Με συγχωρείς, αθύντα μου, είπεν άμέσως ο μικρός, ότι σε έστέρησα μιάς άγκάλης τόσον έλκτικῃς.

— Τελείωνε. Τί έχεις νά προσθέσῃς;

— Όλίγας λέξεις διά την Αθύνν.

— Όμιλείς λοιπόν.

— Όταν ήκουσε την άπόφασιν των άρχόντων, τά δακρύα της έσταμάτησαν και εις τούς μαύρους όφθαλμούς της έλαμψε κάποια άστραπή... χαράς.

— Χαράς είπες;

(Άκούουσί)

ΔΑΟΥΓΡΑΦΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

ΧΑΛΚΙΔΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

1
Φθόγος σι' άλειρι και ακριβός σιή σάχη.

2
Χόρευε κύρα Σουσοῦ κ' έχε έννοια τού σπιτιού.

3
Άν περής και δέν περνή, τά παπούτσια σου χαλῃς.

4
Εγώ τά λέω της γάτας μου κι' ή γάτα της όύδας της.

5
Ο χορταίος τόν ρητικό δέν τόν πιστεύει.

6
Γιά τί έκαμα τοιμπίδα νά μη καιώ τά χέρια μου.

7
Όταν ήλθεν ή γυνώι έφρνε τό γούδι.

8
Άν δέν βρέξῃ, δά σπαλάξῃ.

9
Ο κόσμος καίεται και ή γρηά ξεροχεννίζεται.

10
Ο κόσμος με τόν κόσμο κι' ή γρηά με τό κουρκοῦτι.

(Επειτα συνέχισε)

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Τό έσπρας της παραμονής της εορτής των Άγίων Θεοδώρων αι δεσποινίδες όαίρονται υπό τό προσκεφάλιον των οίτων, λέγουσαι τό κάτωθι τραγούδι. Τοῦτο δε γίνεται, ένα ίδιοι τον μέλλοντα σούζυγον καδ' ύπαν.

— Άγιε Θεώδωρε, καλέ μου και καλέ μου στρατηγέ μου, τού την έρημο περής και ταίς μοίραις άπαντός, άν όής και ή δική μου, χαίρετα την, άν κάθεται, νά σηκωθῇ κι' άν είναι ορθή, νά δρώμ, άν είνε και έσπιδνται, παύσασθαι νά μη βάλῃ: νά πῃ νά ης έκείνον σού είνε της τύχης μου νά έλθῃ τό βαδόν νά στείρωμε μαζί τό σιτάρι.

Χαλκίς. Εύάγ. Α. Παπαναστασίον δ. φ.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Το τρελλό τό χελιδόνι ήλθε πάλ' από τά ξένα σιά παλάτιον τά ημερία, τά πολυαγαπημένα. Άλλ' άντι νά βῇ ή φνί με λουλουδία σκεασμένη, βρήκε λουλουδία γεμμένα και ή φνί χρισμένη.

Είμ' εγώ τό χελιδόνι κι' έχομαι από τά ξένα για νά νά δώ τό δυό της μάτια, τά πολυαγαπημένα. Άλλ' άντι θεμῇ άγκάλη, βρήκα κούβα ή μακιά της και σιά στήθη της για μένα παγωμένη την καρδιά της.

Δ. Κόκος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κλέωνα.—Σουζέ.—Δημοσιεύεται.

Κλεοπάτραν.—Κάϊρον.—Έλλήθρησαν.

Όδ.—Άνν...—Κάϊρον—Καί δαλάρια.

Α. Ξεπου...—Πόρτ-Σαίδ.—Έλλήθρη. "Ολοι οι άνταποκρίται μας γνωρίζουν ότι δημοσιεύομεν τας φωτογραφίας ιστορικών ή περιφημών τοπειών οίουδήποτε μέρους της Έλλάδος. Έχομεν λάβει και αρκετάς τοιαύτας, τας όποιας βαθυρόν δημοσιεύομεν.

Ίωάν. Α. Δούκαν.—Δράκειαν.—Δώρον έλλήθρη. Εύχαριστούμεν.

Θεοκλ. Γ. Σκενδεργ...—Κων/πολιν.—Δι' Όθωμανικών γεγραμμένων. Υπολογίζετε τό 1 γούδ. λεπτά 21. Τόπον μῆς τά εξαργυρώνουν.

Ήρώ. Κων/πόλεως.—Μικρογύρων.—Μῆνεις εις πίστωσιν σας δρ. 4.50. Όρίστέ μας περί ποίας εικόνας πρόκειται.

Α. Μιζάν...—Κων/πολιν.—Έχερώθητε λεπτά 50.

Destino.—Beni Souef.—Δημοσιεύονται έστοίχισαν δρ. 4. Έστειλάτε 2.50, μένει υπόλοιπον εις χρεώσιν σας δρ. 1.50.

Κάτωνα.—Πράκλειον.—Είκονες: εύρίσκονται εις την σειράν.

Ν. Η. Πετρυ...—Ρέθυμον.—Κάμετε άρχήν σεις, και άν ήναι καλά, θα δημοσιεύσῃ και θα στείλουν και άλλοι.

Χ. Π. Βλαυδάκης...—Μονατήρ. Μακεδ.—Σταλείς διαγωνισμός έδημοσίευῃ πύριν εις την α' Έλλάδα. Έκ των χρημάτων μένων 30 λ. εις πίστωσιν σας.

Ξανθοῦλαν.—Κάϊρον.—Υπολείπονται πρds δημοσ. λ. 77, διότι τό όλον στοιγ. δρ. 1 και έστειλάτε λ. 23.

Αγαών...—Άγιον.—Ο της Σπάρτης και Νεμέας είνε ο αύτός, ο τού Αίγιου θά ήνε άλλος.

Απογ. τραγοῦδ...—Άγιον.—Έλλήθρη μίτρον, όπως μη δημοσιεύονται άκόμη ή καλόγηρ ψευδονυμα.

Ίω. Πετροπετ...—Πειραιά.—Συνήθως αι καθυστερήσεις είνε δικαιολογημέναι. Αύτα πού γράφετε σπανίως συνέθ.

Σουλ. Μάτ...—Ένταύθα.—Είς πολλά έμετε δίκιον. Τά άλλα δικαιολογεί ή δημοσιογραφική πείρα.

Στ. Ν. Ραδ...—Τρίκαλα.—Δελτίον κατηγορήθησαν. Άναγνώσῃ είνε ή δημοσίευσίς.

Κ. Ούρ...—Λεωνίδιον.—Ανακείτε πολλούς έκλεκτούς συνεργάτας με την παρατήρησιν σας. Μελετήσατε καλλίτερα και θα τόψῃ ότι έπλεονέχῃ.

Γιαν. Αγιάν...—Πάργον.—Δημοσιεύονται.

Αων. Φίλ...—Ένταύθα.—Υπολείπ. πρds δημοσ. δρ. 1.

Μ. Ε. Δρακόπ...—Ληξούριον.—Όπόλ. λεπ. 75.

Κλείσε μέσα στην ψυχήν σου την Έλλάδα και θα αιοθανθῃ: μέσα σου νά λαχταρή ή κάθε είδος μεγαλ. Α. Σολωμός.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ.—Ο κ. Άντώνιος Βαργάδας, ο δημοφιλής ηθοποιός του «Πανελληνίου».

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

Η Κ^Α ΜΑΡΙΚΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΠΟΥΛΑΚΟΥ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ 4ΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ περί τῆς ΠΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ» λήγει τὴν 30ὴν Ἀπριλίου. — Ἐκάστη ψήφος δέον νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 10λεπτον γραμματόσημον. Ἴδε ὅρους δημοψηφίσματος εἰς προηγούμενον φύλλον Σελ. 13.